

Kata – ein seinkaður nekrologur

Vindegguni.
Tey vendu móti havinum
móti einum víðum sandi og
handan land
var kirkjan og ein stórur handil
og prestagarður og hús hjá vanligum fólki
og eg gleddi meg altíð at koma
tí eg slapp at standa á bonkinum
og hyggja út
og eg helt
hetta var øll verðin.
Og um kvöldini áðrenn eg sovnaði
lurtaði eg eftir havinum.

-

Og altíð var tú har.
Í hvussu er næstan altíð
og var tú ikki har lógu húsini still.
Tað søgdu øll.

-

Tú
stóð við vaskið
og vendi tú tær
røkk tú komfýrin
og kjallarahurðina vinstrumegin.
So hent.
Har var eisini eitt langt arbeidsborð úti í kjallaranum.
Eisini tað títt.

-

Nú er langt síðani.
Eg var barn tá
eg helt at tú átti at vera gomul
Eg eri ikki gomul.
Tú var yngri tá enn eg eri nú.
Og eg flenni hvønn dag –
og ferðist um lond.
Tú var altíð heima.

-

Tú stendur her á einum bílæti.
Tú stendur í einum høsnaflokki.
Tú hevur meis í einum fati.
Tú ert í fyríklæði og sólin
hon sær.
Eg var har tann dagin.
Vit fóru út í sólina,
tú við fatinum og eg tók teg av
við einum gomlum myndatóli.
Tað átti tú.
Tú keypti tað í útlandum.
Hinaferð tú fór burtur at læra.
Tú vildi verða lærari.
Tú noyddist heimaftur.
Mannfólkini í ætt tíni
søgdu tað.
Pápi tín hevði ongan son.
Hann og brøður hansara søgdu
„tú skalt heim”.
Mamma tín var deyð.
Nú skuldi tú ansa øllum.

-

Tú smíltist ikki tá tú kom aftur.
Tú hugsaði: tað gongur nokk. Um trý ár
bert trý ár
er yngsta fjúrtan
er næstyngsta nítjan
er triðyingsta tjúgúeitt
- systrar mínar.
Og um trý ár eri eg sjálf fimmogtjúgu.
Eg havi góða tíð.
Um trý ár, um trý ár –
eg fari avstaðaftur um trý ár.

-

Fotomyndin er fólnað.
Tá eg tók teg av
segði tú at tú hevði keypt myndatólið
fyri tjúgu árum síðani –
„ein sovorðnan deiligan dag”.

-

„Veit eg ikki
at verðin er full av spennandi kvinnum”
segði tú
hin dagin tú hevði borðreitt fyri trimum.
Útlendskir plantufrøðingar
ið vitjaðu gjónna
á kanningarferð.

-

Tann dagin lögdu vit bitar í eina kurv
tú gjørði kaffi
og vit settu okkum á tann
kalda sandin
inni í tí lítla tjaldinum sótu vit
og vit vendu bakið móti øllum vindegnum í bygdini
og eyguni móti tí víða havinum
og tú var næstan glað
og tín hálva gleði smittaði
og eg varð næstan glað
og eg rann út í aldubrotið
og skilti teg
og kuldin beit
men tú segði
- er tú ikki annað enn ein genta ...
so –
Men tá trúði eg
tú langt síðani hevði
givið upp.
Ikki tordi eg at spyrja teg.
Spakuliga fataði eg tað:
Alt var vorðið ov seint.
Sjálvt systrar tínar vandu seg við at
Tú var har.

-

Sjálvt giftu systrar tínar vandu seg við
at lata alt hvíla á tær.
Tær góvu tær børnini.
Tú fylti grýtur teirra
tú hevði hjalslykilin.
„Hon er altíð her, lat hana hava hann.”

-

Á ovasta lofti fanst tú tær skýli
og tú keypti eina bindingarmaskinu
tá tú fylti fýratifimm.
Dreymurin um frælsi
var ikki deyður
og tú píndist av látrinum
tá teir søgdu:
„Eitt hálvgamalt konufólk
við maskinu!”
„Og so er hatta fult av pengum og av jørð!”
„Hatta er valahús, tað vita øll!”
„Hoyr tú, far heldur at mjólka!”
„Hoyr tú, hvussu gongur við maskinuni!”
„Fær hatta aldrin nógmikið!”

-

Ikki eru nógv ár síðani.
Tá bergholið kom
fór tú at ferðast – á børu.

-

Tú kom aftur í kistu og nógv fylgdu tær
til gravar.
„Hon fór skjótt” søgdu tey.
„Gud í himmalinum viti hví” søgdu tey.
„Hon sum altíð hevur havt nokk av øllum”
søgdu tey.

-

Eg eigi títt myndatól og brævið
Tú skrivaði mær dagin tú doyði:
“Góða” skrivar tú, góða!
“Køb Visdom for det bedste du ejer,
køb Forstand for alt hvad du har
(Ordsprogenes Bog)
Rým! Gud signi teg. Kata”.

Ebba Hentze, 1984